

Suicide Bombers er aktuelle med sin nye fullengder "Suicide Idols", og i den forbindelse tok vi en prat med gutta om gamle idoler og irriterende feiltolkninger av sjanger og image.

TEKST MARIANNE LAURITZEN

Suicide Bombers består av fire karer som går under navnene Chris Damien Doll, Lazy Leather, C. Slim og Lyle Starr. Vi møtte alle gutta backstage på Barcoa i Sandvika, hvor The Sleaze Fuhrer Chris førte det meste av ordet. Vi begynte med å spørre hva vi kan vente oss av den nye skiva "Suicide Idols".

Chris: – Mer av det samme. Det er Suicide Bombers på sitt absolutt beste. Vi synes egentlig det er litt døvt med band som skal forandre greia si fra skive til skive. Vi gjør det vi er best på, litt forandring er det selvfølgelig, og vi spiller kanskje bedre enn noensinne. Bortsett fra det er vel den største forandringen at denne skiva er hellig. Som en hellig bok. Den står over enhver kritikk. Den skal rett og slett betraktes som en hellig plate, og selvfølgelig er det helt uaktuelt med karikaturtegninger, hehe. Vi har jobba lenge med plata, det er ti nye låter som låter helt kanon.

– Dere har fått ny trommis siden sist. Hva har det hatt å si for de nye låtene?

Chris: – Ja, Lyle Starr – the beat commando. Det har vel hatt mye å si for bandet generelt. Vi sto dessverre og stampet litt fast, og da vi fikk med Lyle så fikk vi smekka inn de nye låtene i et vanvittig tempo, og gikk i studio og følte at det var litt framgang. Han er en suveren trommis. Vi var på en liten "Ready For Tonight"-turné i fjor høst, og det funka som faen.

– Er alle med på å skrive låtene?

Chris: – Stort sett er det vel jeg som skriver det som er av låter, og så arrangerer vi dem sammen. Men denne gangen har C Slim faktisk kommet med en helt ferdig låt. Vi jobber selvfølgelig med låtene i øvingslokalet, de blir skrudd fra hverandre og satt sammen igjen.

– Fortsetter dere å gi ut på eget label?

Chris: – Det er vi litt usikre på. Vi har blitt tilbudt en jævlig kul deal, men vi er i en tidsklemme nå i forhold til å få ut skiva til turneen som starter i slutten

av mars. Vi ligger litt bakpå med mix. Vi er grisepositive og plata blir minst like bra som de andre skivene vi har gjort, men vi synes det er minst like viktig å få ut plata til turneen som det er å signe en deal, så vi får bare se hvordan vi klarer å mikke det til med plateselskapet.

– Hvordan vil dere beskrive musikken deres for de som ikke kjenner dere?

Chris: – Guddommelig. Hellig. Vi spiller vel egentlig klassisk hardrock. Vi har influenser fra masse band alle sammen, det er ikke så mange band vi er enige om alle fire, så rører vi sammen alt til noe som utgjør Suicide Bombers. Da blir det klassisk hardrock. Og der er jo vi ekstremt mye fetere enn alle de andre banda som driver på nå. Det er mange av banda i sleazesjangeren som bare er influert av to band, det er så mye likt at du kan like gjerne kjøpe Ratts "Out Of The Cellar". Banda fra 70- og 80-tallet var også influert av andre ting, men de putta mye mer influenser inn i pakka. Da Paul Stanley skrev "Hotter Than Hell" så prøvde han å skrive "All Right Now" med Free, men det er det ingen som hadde fått med seg hvis ikke han hadde sagt det selv. For det er litt mer der enn å høre på favorittbandet ditt i akkurat den sjangeren du spiller selv og legge ny tekst på låta deres. Og der er vi ekstremt mye bedre. Vi synes egentlig at vi får litt for lite skryt for akkurat det, hehe. Men når man da endelig gir ut en hellig plate så er det jo hugget i stein.

– Hvilke band var det som fikk dere til å begynne å spille selv?

Chris: – Det tror jeg er veldig forskjellig for alle sammen.

Lazy: – Vi er jo veldig forskjellige, og det er kanskje derfor vi ikke høres ut som Mötley Crüe, Aerosmith eller Rolling Stones. Jeg liker for eksempel ikke noe av det som Lyle liker. Vi har noen fellesnevner, men ellers liker vi veldig forskjellige ting. For meg er det Aerosmith som er det store, og for de andre er det noe helt annet.

Chris: – Mye klassisk 80's og 70-talls hardrock på meg. Men det øyeblikket hvor jeg fant ut at jeg ville spille i band var da jeg så "You're In

Love"-videoen til Ratt. Jeg hadde likt band som Kiss, W.A.S.P., Mötley Crüe og Sex Pistols så lenge, og at det gikk an å være like fete som de banda der var helt utenkelig egentlig, men da jeg så Ratt på Sky Channel tenkte jeg: "Hvis de gutta der kan få det til kan faen meg jeg få det til også". Og her sitter man da. Det er ikke noen tvil om at man har fått det til, hahaha.

C. Slim: – Jeg begynte å spille gitar da jeg hørte Chuck Berry. Og nå spiller jeg bass i sleazerockband. Det er jo logisk.

Chris: – Klassisk hardrockband. Vi liker mye forskjellig. C Slim liker mye gammel blues og klassisk 70-talls hardrock. Lazy liker mye klassisk 70-talls hardrock og er kanskje den flinkeste av oss til å følge med på nyere ting. Nyere i form av etter '87, haha. Og Lyle liker mye thrash, i tillegg til bra musikk, hahaha. Jeg liker mye klassisk hardrock, 80's hardrock og en del punkrock, med vekt på rock. Det irriterer meg når jeg leser på nettet at folk skriver at Suicide Bombers er litt punk. Folk som sitter hjemme og hører på Tindrum- og Da Vinci-platene sine veit ikke hva de prater om. Det er ikke noe gærent med de banda, men jeg har spilt punk i mange år og jeg veit hva det er. Suicide Bombers er ikke punk i det hele tatt, det er klassisk hardrock. Med attitude og sex appeal. Punktum finale.

C. Slim: – Med mindre du liker punk så er alt du ikke liker punk, sånn er det i hele rockeuniverset.

Chris: – Ja, det synes jeg er så rart. Bare fordi man ikke har en kar som står bak scenen med en synth sånn at vokalisten ikke trenger å ha på gitaren sin, men kan heller hoppe rundt på scenen i spandex-buksene sine mens synthen spiller alle riffa – også for leadgitaren. Sånn, det synes jeg var godt å få sagt, hahaha.

SLEAZE OR NOT TO SLEAZE

– Prøver dere å gå bort fra sleazebegrepet?

Chris: – Vi gjør egentlig ikke det, men vi hadde aldri som mål å starte noe sleazerockband. Vi gjorde vår første gig rundt 2010, og da hadde sleazebølgen holdt på siden "The Dirt"-boka til Mötley Crüe kom. Det som kjennetegnet mye av den bølgen var folk som så helt riktige ut, halvtøffe krønjsa nymotens produksjoner og drittdårlige låter. I stedet for å bare høre på Mötley Crüe og prøve å skrive "Shout At The Devil" igjen blandet med to Ratt-låter, så var vi hypp på å blande inn litt flere elementer og lage en mer klassisk hardrock-pakke. For all del, vi skal spille på WildFest i Belgia til sommeren med mange band som passer inn i sleazerock-kategorien, og vi kommer til å gli rett inn der og tørke gulvet med dem alle sammen. Det er masse fete nye band som sier at de spiller sleaze, og vi passer bra inn der, vi bare føler at vi ikke er helt der.

– Men dere ser litt sånn ut.

Chris: – Nei. Det er også en greie som irriterer meg, så det er bra vi sitter her og snakker nå så jeg får tatt opp det, for psykologen min har sagt jeg må prate ut om ting ellers går det utover andre, hehe. Det imaget vi har er bygd videre på det klassiske rockestjerne-imaget som startet med Elvis. Jeg skulle likt å si at det startet med Bill Haley, men han så ikke ut. Det startet med Elvis også har det blitt bygd på videre gjennom hippietida, tidlig glam, drug-bølgen på 70-tallet i New York, de klassiske store 70-tallsbanda og 80-tallsbanda. Det er jo ikke noe kult å spille i band og se ut som du jobber på Statoilen på hjørnet, "Skal du ha rekesalat på pølsa di?", det er ikke noe fett det. Og så plutselig kom 90-tallet, og folk fant ut at fett hår, heroin, tømmerhugger-skjorte, blå olabukser og brune sko var kult. BRUNE sko! Det så ikke ut i det hele tatt. Da var det ikke noe kult å være rockestjerne, alt skulle være så naturlig og økonomien var dårlig. Like påtatt som alt mulig annet, men det skulle bare være kjedelig. Og jeg kjeda meg, jeg gjespa som faen. Jeg var den eneste på videregående som hadde Nikki Sixx-hår, svart neglelakk og rød skinnjakke. Og for å få opp det der igjen trengte man en bølge med ironiband. Det var vanskelig å innrømme at du syntes det var kult med rock og 'larger than life'-karakterer som gikk på scenen og mente det. Skulle du dra på sånne konserter da ble det med band som Darkness som gjør det med glimt i øyet. Jeg synes det er mye kulere med en 23-åring som står i kjelleren sin og øver med gutta og mener det han gjør. Og så kom den rawk-bølgen hvor det var kult med blå olajakker og racerbilcaps, fortsatt fett hår, men man hadde bytta ut heroin med speed. Nå føler jeg at det vakuemet er litt tettet. Vi er rockstjerner for 2017 – og 3017.

– Hvor lenge har dere holdt på egentlig?

Chris: – Siden 1814, det starta på Eidsvoll. Jeg møtte Lazy på slaget ved

Randsfjorden husker jeg, hahaha. Bandet startet vel i 2008, men den første skiva kom i 2012. Vi hadde lyst til å lansere bandet ordentlig, så vi hadde kun to konserter før releasepartiet. Vi ville ikke reise rundt å spille ihjel låtene før vi gikk i studio og spilte dem inn.

– Hvordan fant dere hverandre?

Chris: – Gjennom kontaktannonser i avisa, det var ikke Tinder på den tida, haha. Jeg var ferdig med det forrige bandet mitt og ville starte det bandet her, men kjente ingen som var innfor den stillestilen, så da var det bare å begynne å prate med folk. C Slim og jeg har kjent hverandre lenge, våre gamle band spilte sammen noen ganger. Lazy var gammel kompis av den forrige trommisen vår. Lyle har jeg kjent lengst av alle, uten at vi har kjent hverandre. Vi spilte sammen på skolen en gang, men så har vi ikke sett hverandre igjen før nå. Nei, det er ikke lett å starte band. Hadde det vært det så hadde alle gjort det, hehe.

SELVMORDSBOMBERE I AFGHANISTAN

– Vi kommer ikke utenom å snakke litt om bandnavnet. Tror dere mange opplever Suicide Bombers som negativt, og at det kan hindre dere i å få flere fans?

Chris: – Ja.

C. Slim: – I alle andre band jeg har spilt har folk hatt problemer med å huske hva vi heter, men det er aldri noen som har spurt meg to ganger om hva det bandet her heter.

Chris: – Fordelen er at vi har vært jævlig mye i media de siste åra, så folk har det på netthinnen, hehe. Nei, det er en lang og kjedelig analyse bak hvorfor det er et perfekt navn på et hardrockband, men den har vi valgt å ikke gå ut med. Det sier seg veldig selv hvorfor navnet funker, og så kan man trekke de slutningene man vil. Hvis man på død og liv skal bli krenket og fornærmet av alt så er man egentlig såpass anti-rock'n'roll at vi ikke bryr oss.

C. Slim: – Den reaksjonen vi får på bandnavnet er ikke negativ egentlig. Den reaksjonen vi får er at alle spør om ikke vi får mange negative reaksjoner.

Chris: – Ja, folk er mest opptatt av hva andre tenker. Men vi var på nippet til å få reise til Afghanistan for å spille for troppene for mange år siden, på den tida det fortsatt var kult å være i Afghanistan. Men det fikk vi ikke, hehe. De syntes det var en middels god idé og leide inn et coverband i stedet. Det tror jeg er det eneste vi ikke har fått lov til på grunn av bandnavnet.

– Er det stort marked for musikken deres i Norge?

Chris: – Kjempemarked. Kunne nesten ikke blitt større, hehe. Stereotyp tenker vel folk at det er størst marked for halvcountryband å la Hellbillies og låter som "Neger på Stovner" eller hva den nå heter, også de andre som synger om rompa si, mens når man synger om analsex på engelsk så er det liksom ikke lika kult. Men det er jo egentlig ikke sånn. Backstreet Girls reiser rundt og spiller for fulle hus med en pakke som både ser fet ut og som låter som en blanding av Sex Pistols, Motörhead og AC/DC. Og TNT er ute på turné igjen nå. Det er kanskje ikke det som er kulest å skrive om i VG og Dagbladet, og du får ikke mest TV-tid på det, for det er mer tradisjon for innadventede sarte kunstnersjeler som sitter og ser inn i hjørnet og spiller dype, følsomme, dårlige tekster på kassegitar. Vi gjør ikke ting for å være kommersielle, vi gjør det fordi det er det vi synes er kult. Vi får stadig høre "Hvorfor er ikke dere større?". Og det er vi jo, haha. Det er vanskelig i musikkmarkedet i dag uansett hva du gjør. Det som er in i år trenger ikke være det neste år, men de som jobber og står på og tror på det de driver med – og mener det, de kommer seg opp og fram uansett. Men vi kan ikke bare satse på Norge, det er ingen som gjør det.

– Hva slags ambisjoner har dere?

Chris: – Vi kjører bare på vi. Vi skal dit det går. Men alle sliter litt nå som salg av det fysiske formatet har dalt.

– Ja, bortsett fra at det har blitt høyt med vinyl igjen.

Chris: – Ja, det har blitt in med vinyl igjen, men det er kjipt når man har mange fans i USA og det ikke er noen måte å få ned portoene på. Jeg prøvde å sende et par vinyl uten cover en gang, men det gikk ikke så bra, hehe. Vi har aldri vært i USA og spilt, men jeg tror det er det landet vi har solgt mest skiver i. Vi er på toget vi så langt det går, så lenge det er gøy å spille i band og vi føler vi får levert det vi har lyst til å levere. Før eller siden snubler vi vel over en pengesekk som sender oss rundt. "Suicide Idols" kommer i mars, så blir det turné rundt i Norge og litt nedover i Europa frem til sommeren. Over and motherfucking out! ☑